

Camellia

3

จน้อง
แห่งนี้มี
สตรีบ้า
อยู่ผู้หนึ่ง

攝政王府小狂妃

玖某 จั่วโหม่ว เจียน
ทรู้อีเป่าจู แปล
仲夏一条条 วาด

บทที่ 96 โรงหมอ

ชิงอินขยับเก้าอี้ให้มู่อันอย่างใส่ใจ ไม่มองเซียวฉือที่อยู่ข้างๆ เลยสักตาเดียว หรือไม่นางอาจไม่รู้ว่าคนข้างๆ คือเซอเจิ้งอ๋อง ที่มีชื่อเสียง ‘โหดเหี้ยม’ ที่รุนแรงกว่าเจ้าของสำนักที่มีชื่อเสียง ‘กระฉ่อน’ หลายเท่า

ชิงอินคุ้นเคยกับการสัมผัสดาบเย็นตั้งแต่ยังเป็นเด็ก นางเห็นเลือดมากมาย จึงเมินเฉยต่อความเย็นชาของเซียวฉือ... หากตัดนิสัยใจเฝ้าของนางออก ศิษย์ที่อายุน้อยที่สุดของชิงเกอผู้นี้ ชิงอินก็รับมือไม่ยากเช่นกัน

วันนี้พบว่าเซียวฉืออารมณ์ดี เขาเหลือบมองชิงอินที่อยู่ข้างๆ อย่างเรียบเฉย ไม่ได้ตั้งใจจะสนิทสนมด้วยจึงไปนั่งข้างๆ

มู่อัน “เกิดอะไรขึ้นกับพวกเขาทั้งสาม”

“ลูกพี่ ท่านไม่ได้อยากนั่งในห้องตรวจหรือ” ชิงอินอธิบายตามความจริง “แค่ไม่เชื่อฟังนิดหน่อย คนจำพวกนี้

ในชิง...อ้อ ในสำนักมีอยู่ทุกแห่ง ดินดินหนอยก็เชื้อฟ้างแล้ว
หากสุดท้ายยังชี้เกียจไม่ทำตาม เช่นนั้นฆ่าก็หมดเรื่อง”

หมอสามคนที่กำลังนั่งตัวตรงตัวสัน ขาของพวกเขาคอ
อ่อนแรงและแทบจะนั่งนิ่งไม่ได้

“...” มูอันขมวดคิ้วเล็กน้อย “ไปเอาความเข้าใจเช่นนี้
มาจากที่ใด”

ทันทีที่นางเอ๋ยเช่นนี้ เชี่ยวฉือก็เลิกคิ้วมองหญิงสาว

มูอันหลุบตาลง แพขนตาบดบังสายตาทำให้นางดูสงบเสงี่ยม
แต่เชียวฉือกลับยกมุกปากขึ้น เขาดูออกว่านางกำลังไม่พอใจ

ชิงอินเกาหัวด้วยความสับสน เบิกตากว้างแล้วถามว่า
“ไม่ใช่หรือ”

“ไม่” มูอันตอบอย่างเย็นชา “ไม่แน่นอน ไม่ใช่จะฆ่าใคร
สู่่มสี่สู่่มห้าได้ แน่แน่นอนว่าคนที่สมควรตายไม่นับ แต่คนธรรมดา
ไม่ได้ หากต้องการสิ่งใดจากผู้อื่นก็ควรปฏิบัติด้วยความสุภาพ
พรากรชีวิตผู้อื่นเป็นสิ่งที่ไม่ควร”

มูอันรู้ว่าซิงอินยังเด็ก มีบางเรื่องที่เห็นมาจากสำนัก
เทียนชู่ สถานที่คับแคบเช่นนั้น นางจึงคิดว่าทั้งหมดนั้นถูกต้อง
ที่คิดว่าในโลกนี้มีคนแค่สองประเภท หนึ่งคือคนที่พวกนางต้อง
สังหาร สองคือคนที่ไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง

จะพูดตรงๆ ก็ไม่ได้ แม่นางน้อยเองก็คงไม่เข้าใจ มูอัน
ลดน้ำเสียงลง “ซิงอิน เจ้ายังเด็ก กฎของสำนักไม่ใช่ว่าจะถูก
เสมอไป เจ้าไม่จำเป็นต้องฟังเสมอ จำไว้”

ซิงอินตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง นางส่ายหน้าแล้วตอบรับเพียง
“โอ้” อย่างเหมินเฉย

ดูจากสีหน้ามูอันก็รู้ว่าแม่นางน้อยไม่ฟังเลย จึงหันกลับมา
พูดกับหมอทั้งสามที่ริมฝีปากซีดเผือดว่า “พวกท่านไม่ต้องกลัว
โรงหมอแห่งนี้เชิญพวกท่านมาเพื่อทำความดี เจ้าเด็กคนนี้
ไม่รู้จักความ อาจทำเรื่องผิดพลาดไปมากหน่อย ทั้งสามท่านอย่าได้
ตำหนิ”

นางไม่พูดก็ดี แต่ทันทีที่นางพูดเช่นนั้น บุรุษตัวโตทั้งสามคน
ก็ตกใจกลัว ส่ายหน้าพร้อมกัน “ลูกพี่โปรดไวชีวิต”

ท่าทางเช่นนั้นราวกับคนที่นั่งอยู่ตรงหน้าไม่ใช่หญิงงาม แต่เป็นสัตว์ประหลาดกินคน

มูอันส่ายหน้า กระตุกมุมปากแล้วถามว่า “ทั้งสามคนมาจากไหน”

ชิงเจียนยิ้มยิงฟัน “ลูกพี่ พี่ชิงอวีนเป็นคนจับตัวมา ตอนแรกเชิญมาอย่างดีแต่พวกเขาไม่เต็มใจ พี่ชิงอวีนจึงใช้กำลังนิดหน่อย ท่านดูสิ ตอนนี้พวกเขาเชื่อฟังแล้ว”

มูอัน “...”

นางหาคณะอะไรมาเล่นกันแน่

ขณะที่กำลังพูด ชิงอวีนก็วิ่งขึ้นมาพร้อมกับพูดอย่างตื่นเต้น “ลูกพี่ ถึงเวลาให้หมอเข้าห้องตรวจคนป่วยแล้ว นอกจากนี้ คนจากตระกูลโอวหยางก็มามอบของขวัญด้วย”

เมื่อได้ยินว่าเป็นตระกูลโอวหยาง เชี่ยวฉือที่ใจจดใจจ่ออยู่เป็นเวลานานก็แค้นเสียงเย็นซาออกมา เห็นมูอันกวาดตามองไปมา เขาก็ลุกขึ้นช้าๆ เอ่ยอย่างอบอุ่น “เจ้ายู่อยู่ คนของตระกูลโอวหยางมาตอนนี้ อ๋องผู้นี้จะลงไปรับของขวัญแทนเอง”

??

มูอันมีนางสังหรณ์ร้ายโดยไม่มีเหตุผล คิดในใจว่านางกำลังยุ่งอะไร

นางไม่ได้ยุ่งสักหน่อย

มูอันกำลังจะลุกขึ้นไปกับเขา แต่กลับถูกห้ามไว้ก่อน เชี่ยวฉิมมองนางด้วยรอยยิ้ม เอ่ยว่า “เด็กคนนี้อยู่เหนือขอบเขตไปหน่อย ต้องอธิบายกับนางดีๆ หากไม่ไม่พียงก็จะไม่ตั้งตรง”

มูอัน “...”

เมื่อแผ่นหลังของเชียวฉิมจากไป มูอันสร้างทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้วกระแอมไอ เมินเฉยต่อใบหน้าของชิงอวี่นที่กำลังตกตะลึงกับคำว่า ‘อ๋องผู้นี้’ มูอันถลึงตามองชิงอิน แล้วกลับไปคุยกับท่านหมอสามคน

“ทุกท่านก็เห็นแล้ว เจ้าเด็กคนนี่ของข้าไม่รู้ความ สร้างปัญหาเข้าใจผิดมากมาย โรงหมอเปิดกิจการแล้ว เชิญทั้งสามท่านลงไปห้องตรวจเถอะ คำตอบแทนหนักทีเดียว ทั้งสามท่านคิดว่าอย่างไร”

หมอทั้งสามมองหน้าสลับกันไปมา ไม่รู้ตัดสินใจอย่างไร
ดูจากท่าทีมู่อันแล้วไม่ใช่คนเลวร้ายอะไร มีคนหนึ่งตอบ
“ขอถามอุหยินมีนามว่าอย่างไร คนที่ออกไปเมื่อครูคือสามีของ
อุหยินหรือ ดูแล้วไม่ธรรมดา ทำทางเองก็สูงส่ง ไม่ทราบว่าเป็น
ผู้ใดในเมืองหลวงหรือ”

เหตุใดถึงดูคุณเคยเช่นนี้

“เอ่อ...” มู่อันหัวเราะเบาๆ “ใช่ คนเมื่อครูคือสามีของข้า
จริงๆ แซ่เซียวนามว่าฉือ”

“ตอบ” เสียงดังขึ้น

คนทั้งสามที่กำลังตั้งใจฟังรีบคุกเข่าลงกับพื้น คนที่ชี้จมูก
ตำมู่อันเมื่อครู รีบโขกศีรษะรับผิดซ้ำแล้วซ้ำเล่า “พระชายา
โปรดอภัย ข้าน้อยมีตาทะเหมียวไม่ เมื่อครูขัดแย้งกับพระชายา
พระชายาโปรดอภัยโทษด้วย”

“ใช่ๆๆ ข้าน้อยยังมีภาระที่ต้องดูแล พระชายาโปรดอย่า
ถือสาเอาความ ไว้ชีวิตพวกข้าด้วย”

“...”

“อย่าๆ ทุกสิ่งล้วนคุยกันได้” มูอันดีใจซ่อนมิตไว้ใต้ รอยยิ้ม “ทั้งสามท่านจะอยู่ประจำโรงหมอหรือไม่”

“พระชายากล่าวคำไหนคำนั้น ข้าน้อยยินดีรับบัญชา”

เมื่อมูอันอธิบายขั้นตอนที่จำเป็นเสร็จแล้วก็ลงไปชั้นหนึ่ง บังเอิญเห็นคนจากตระกูลโอวหยางคอดกจากไปด้วยสีหน้าหดหู่ อภัยสุดสยี่ง บนหน้าผากมีสามคำแปะไว้อย่างชัดเจนว่า ‘คอยดูเถอะ’ แม้จะโกรธแต่ก็ไม่ได้พูดอะไรสักคำ ก่อนจะจากไป ยังโค้งคำนับให้เซียวฉืออย่างสุภาพด้วย

มูอันเดินไปถามหวังหมินอย่างสงสัย “ทำไมคนของตระกูล โอวหยางถึงไปแล้ว ไมรินน้ำชาให้พวกเขาสักถ้วยก่อนเล่า”

หวังหมินยิ้มอย่างลำบากใจ ก้มหน้าต่ำไม่เอ่ยคำใด

เขาจะกลักรินน้ำชาได้อย่างไร

เซียวฉือยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย แล้วเดินเข้ามาหา “เสร็จธุระแล้วหรือ”

“ข้าไม่มีธุระเสียหน่อย” มูอันเงยหน้าขึ้นถามเขา “เมื่อครู่ ท่านทำอะไร”

“ไม่มีอะไร แค่มารู้ถึงคุณชายรองโอบหยาจแทนเจ้าเท่านั้น”

มูอันยิ้มตอบ “ขอบคุณ”

เหยียนจวนที่อยู่ข้างๆ มีท่าทีที่ไม่อาจคาดเดาได้ พระชายาช่างไร้เดียงสา...และเมื่อไรกันที่เจ้านายของเขากลายเป็นคนไร้ยางอายได้ถึงขั้นนี้

เมื่อครู่ใครกันที่พูดจาเหน็บแนมคนตระกูลโอบหยาจเกรงว่าคนทั้งห้องโถงนี้ต่างก็รู้และได้ยินหมดแล้ว ว่าคุณชายรองโอบหยาจเคยวิ่งหนีร้องไห้ตื่นตระหนกออกจากตรอกตงผิง

ขณะเดียวกันนั้นโอบหยาจลัวที่นอนอยู่บนเตียงก็จามออกมา เอ๋อย่างสงสัย “ใครคิดถึงข้ากัน”

ทางด้านโรงหมอบเมื่อผ่านพ้นช่วงบ่ายไป ผู้คนที่อาศัยอยู่บริเวณรอบๆ ได้ยินมาว่ามีโรงหมอบเปิดใหม่ที่นี้ก็พาคนที่บ้านมาหมอบทั้งสามคนที่นั่งอยู่ในห้องตรวจแม้แต่ซีฟจก็ไม่สามารถจับได้แล้ว คนรอบข้างที่อยู่ในห้องทำให้พวกเขาตาพร่ามัว

ชิงอวี่น ชิงหลิง ชิงเสียนทั้งสามคนกำลังหยิบจับยาจาก
ชั้นวาง เพราะเป็นมือใหม่จึงยุ่งวุ่นวาย แม้แต่อาภรณ์ก็หงุดหงิด
ขึ้นไม่น้อย

ฝูงชนที่อัดแน่นเมื่อครู่นี้กำลังยืนเป็นแถวรออย่างเชื่อฟัง

ชิงหลิง “คนต่อไป”

ชิงเสียน “ต้มในน้ำอุ่นสามครั้ง เข้าเตียงและเย็นอย่างละ
ครั้ง”

“ขอบคุณแม่นางมาก”

ชิงหลิงกับชิงเสียนตกตะลึงเป็นเวลานานเพราะคำขอบคุณ
พวกนางฉิกยัม ขยี้ดวงตาที่รู้สึกสับสนเล็กน้อย แล้วก้มหน้าก้มตา
ทำงานต่อไป

พอผู้อันเห็นฉากนี้ก็แห่เชียร์วุ่นวายอยู่ข้างๆ “ท่านดู
พวกนางสิ ทั้งวันเอาแต่หลบๆ ซ่อนๆ ใช้ชีวิตอย่างไรตัวตน
ทุกวันเอาแต่ปฏิบัติภารกิจที่เจ้าสำนักมอบให้ ย้วยยุสร้างศัตรู
มากมาย ต้องหลบหนีไปยังที่ห่างไกล คิดแล้วน่าเบื่อยิ่ง

“ตอนนี้อันดีแล้ว ชีวิตต้องดูอนาคต หวังว่าสักวันจะดีขึ้น”

ฝูงชนกำลังพูดคุยเฮฮากันเสียงเจี๊ยวจ๊าว ไม่มีใครสังเกตว่ามีคนสองคนกำลังสนทนากันเงียบๆ ที่มุมห้อง เชี่ยวฉินตั้งสมาธิเป็นเวลานาน พุดตามตรง เขาไม่ชอบสถานที่ที่บรรยากาศวุ่นวายเช่นนี้ แต่วันนี้ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร หรือมีคนหนึ่งข้างกาย ถึงได้รู้สึกว่บรรยากาศเช่นนี้ก็ไม่เลว เขาหลุบตาลงมอมปากยกขึ้น เขาอดทนได้

ชายหนุ่มกล่าวว่า “เพราะเห็นพวกเขาน่าสงสาร จึงช่วยพวกเขาใช่หรือไม่”

มูอันสายหน้า “ไม่ พวกเขาช่วยข้าไว้ต่างหาก”

เชียวฉินมองนางด้วยความประหลาดใจ เขาเงิบไปชั่วขณะหนึ่ง จากนั้นก็หัวเราะขึ้น เสียงหัวเราะอันร่าเริงทำให้มูอันต้องหันไปมอง

“ข้ามีธุระต้องทำ เจ้าก็รีบกลับด้วย”

“อืม” มูอันพยักหน้า “ท่านก็อย่ามัวแต่อยู่ดูลู่ทั้งวัน หากมีเวลา ก็ออกมาเที่ยวเล่นบ้างเถิด แล้วท่านจะได้เห็นความมีชีวิตชีวาที่แตกต่างออกไปจากชีวิตเดิมๆ”

‘ความมีชีวิตชีวา’ เช่นนั้นหรือ เชียวฉื่อหยุดชั่วคราวก่อน
จะจากไป พุดเสียงแหบแห้ง “จริงๆ ได้ยินมาว่าคอมพิวเตอร์ที่แม่น้ำจู้
นั้นไม่เลว พวกเราไปด้วยกันเถอะ”

เชียวฉื่อจากไปโดยไม่รอให้มู๋ันตอบ

นางคิดกับตัวเองว่า นี่เป็นการเจอใช่หรือไม่

ปาเจียววิ่งมาหานาง “คุณหนู คุณชายเส้นมาเจ้าคะ”

มู๋ันได้ยินไม่ชัดจึงถามว่า “ปาเจียว แม่น้ำจู้ดีหรือไม่”

“หือ” ปาเจียวเกาหลังศีรษะด้วยความสับสนและพยักหน้า
“บ่าวไม่เคยไปที่นั่น คิดว่าน่าจะดีเจ้าคะ”

เช่นนั้นก็น่าจะงดงามกระมัง

“จริงสิ เมื่อครูเจ้าบอกว่าใครมานะ”

ปาเจียว “คุณชายเส้นเจ้าคะ คุณหนูเส้นก็มาด้วย”

ในห้องมุมชั้นสอง เส้นสิงอีพุดไม่รู้จบ “พี่มู๋ ท่านรู้หรือไม่
ว่าตอนที่ข้ารู้ว่าท่านไล่ตามโจรภูเขาไปคนเดียว ข้าเป็นห่วง
แทบแย่

“หากรู้ว่าพี่ชายของข้าพึ่งพาไม่ได้ ข้าก็คงไม่กอดความหวังโง่ๆ นั้น ข้าถูกคนส่งกลับไปแล้ว เขาเพิ่งรู้ว่าท่านยังไม่กลับมา ท่านว่าน่าโมโหหรือไม่”

เส้นสีงาไปละสายตาจากมู่อัน แล้วหยิบเส้นสีงาที่พูดไม่หยุด เอ่ยดูนาง “เจ้ายังกล้าพูดอีก ออกจากจวนก็ไม่ต้องมาคนไปด้วย ใครจะรู้ว่าเจ้าหายไปแล้ว อีกอย่างใครกลับมาแล้วร้องไห้แฉะ ทั้งยังพูดจาก็ไม่รู้เรื่องอีก! ข้าว่าเจ้าซุกซนเกินไปแล้ว คุณหนูบ้านใดเหมือนเจ้าบ้าง”

“ปัง!...” เส้นสีงาตีบทโตะ ไปหลบอยู่หลังมู่อันอย่างรวดเร็ว “ใครใช้ให้ท่านไม่ค่อยอยู่บ้านเล่า ไปไหนก็ไม่บอกข้า ข้าอยู่คนเดียวเปื่อนี้”

เส้นสีงาไปสลัก เหลือบมองมู่อัน ก่อนจะกางพัดในมือพัดตนเอง เขากระแอมไอบาๆ “เนื่องจากที่นี่เป็นโรงหมอ ข้าจะไม่ขอให้ท่านมีกิจการรุ่งเรือง แต่ข้าขอให้ท่านกับพี่สามครองคู่กันไปนานๆ”

“เช่นนั้นก็ขอบคุณแล้ว” มูอันกล่าวด้วยรอยยิ้ม มองไปที่
เส้นสิงไป เจ้าสำนักเทียนจี ไม่รู้ว่าเบื้องหลังรอยยิ้มไม่จริงใจของ
คนผู้นี้ยังมีเบื้องลึกอะไรอีกบ้าง

คนที่สามารถคบหากับเซ่อเจิ้งอ๋องที่ทรงอำนาจย่อมไม่มี
ใครธรรมดา ต่างก็เป็นพวกหมาป่าทางโตทั้งนั้น

เมื่อคิดถึงเรื่องนี้ มูอันก็เริ่มเห็นเส้นสิงไปขวางหูขวางตา
น้ำเสียงก็เย็นชาลงแกมหยอกล้อ นางเอ๋อ “วันนี้มีเรื่องอยากจะ
สนทนากับท่าน หาเวลาคุยกันเจียบๆ เกอะ”

“ได้” เส้นสิงไปเปลี่ยนท่ายืนหลังตรง ยิ้มอย่างไม่ใส่ใจ
“ข้าเองก็มีเรื่องอยากสนทนากับพี่สะใภ้เช่นเดียวกัน”

มูอันกลอกตา

บทที่ 97 กงล้อชะตา

เมื่อพูดถึงประวัติของสำนักเทียนจี สำนักเทียนจีมีอายุมากกว่าเทียนชูหลายปี เมื่อก่อตั้งสำนักเทียนจีขึ้น ‘กฎ’ ที่ไม่อาจละเว้นได้ก็ทำให้สำนักเทียนจีมีชื่อเสียงก้องยุทธภพ

“ในเวลานั้น เทียนชูก็ยังเป็นแค่สำนักเล็กๆ” เล็นสิงไปโบกพัดในมืออย่างพึงพอใจ กล่าวอย่างไม่รู้สึกเหน็ดเหนื่อย “ดังนั้นเมื่อคนของสำนักเทียนชูพบคนของสำนักเทียนจี ยังต้องเรียกอย่างสุภาพว่าศิษย์ลุง”

“หยุดเถอะ” มู่อันกลอกตามาที่เขา “หยุดคุยโวได้แล้ว พวกเรามาคุยเรื่องจริงจังกันดีกว่า”

“นี่เป็นเรื่องจริงจังนะ ท่านยังไม่เข้าใจประวัติความเป็นมาของสำนักเทียนจีดีด้วยซ้ำ มีเรื่องมากมายในนี้ ท่านคิดว่าจะเหมือนลานโทรมๆ ที่เต็มไปด้วยต้นหญ้ารกสูงของชิงเก่อหรือซ้ำไม่ใช่พวกบ้านนอกเช่นนั้น”

“...” รถม้าขับไปอย่างราบรื่นบนถนนที่พลุกพล่าน มู่อันหันไปมองเส้นสิ้งไป “ท่านรู้จักลานโทมรๆ ในซิงเก้อด้วยหรือ”

เส้นสิ้งไปแค่นเสียงเยาะเย้ยเย็นชา เล็กคิ้วมองนาง “บอกแล้วอย่างไรว่ามันคือความต่างของความอาวุโส ข้าจะใส่ใจคนรุ่นหลังมากหน่อยแล้วอย่างไร ลำพังแค่การเคลื่อนไหวลึบๆ ของพวกเขาเข้ามาเมืองหลวงข้าก็รู้แล้ว ครึ่งหน้าเมื่อพบศิษย์หลานจากสำนักรุ่นหลังๆ ข้าก็ต้องต้องพูดดีๆ กับพวกเขาแล้วกระมัง ดูสิทุกวันนี้จนอย่างกับอะไรดี”

รถม้าค่อยๆ หยุดอยู่หน้าโรงน้ำชา มู่อันมองย้อนกลับไป เห็นว่าร้านตัดเย็บของตนเองอยู่ตรงข้าม นางคลี่ยิ้ม “ข้าดูไม่ออกจริงๆ โรงน้ำชาที่นี่ดีกว่าบ้านหลังนั้นมาก อย่างน้อยก็ไม่มีหูก้ารกๆ หน้าประตู”

เส้นสิ้งไปไม่ได้นำคำพูดประชดเหล่านี้เก็บมาใส่ใจ เพียงแต่พามู่อันขึ้นชั้นสอง อีกทั้งยังเป็นห้องส่วนตัวที่นางคุ้นเคยเล็กน้อย จำได้ว่าเซียวฉือเคยแอบมองร้านตัดเย็บของนางผ่านหน้าต่างนี้

ตอนนั้นนางอยู่ด้านล่าง แอบเห็นชายเสื้อพลั่วไหว
ตรงหน้าต่าง

“พี่สามของเจ้าบอกว่าเขาไม่เคยไปสำนักเทียนจีไม่ใช่หรือ
ข้าเคยเห็นเขาในโรงน้ำชาแห่งนี้หลายครั้ง”

เสิ่นสิงไปอธิบายว่า “เขาไม่เคยเข้าไปจริง ๆ ที่นี้ไม่ใช่
สำนักเทียนจี”

มุอันมองเขา ม่านประตูขยับ จากนั้นหนานกงก็เข้ามา
พร้อมชา พักหน้าให้เสิ่นสิงไป “คุณชาย”

“หนานกง นำทางให้พระชายา หากมีอะไรเกิดขึ้นเรียกข้า
ทันที”

“เจ้าค่ะ คุณชาย” หนานกงทำความเคารพเล็กน้อย
หลังจากที่เสิ่นสิงไปจากไป นางก็รินชาให้มุอัน หรือตามองมุอัน
ด้วยรอยยิ้ม “พระชายา เราพบกันอีกแล้ว”

มุอันค่อย ๆ จิบชา แล้วถอนหายใจอย่างเงิบ ๆ ทุกคนที่นาง
เคยพบต่างก็ซอความลับมากกว่าครั้งก่อน แม้แต่หนานกง
เด็กที่มีนิสัยตรงไปตรงมาก็เป็นคนของสำนักเทียนจีด้วยหรือ

นางยิ้มอย่างช่วยไม่ได้ “นำทางคืออะไร”

หนานกงอธิบายให้นางฟังอย่างไม่เยอหยิ่ง “ทุกคนที่จะเข้าไปในสำนักเทียนจีต้องได้รับการนำทาง เรื่องนี้ปกติเป็นศิษย์เล็กๆ ในสำนักเป็นคนจัดการ คุณชายจะคอยดูอยู่ข้างหลัง หากเกิดอะไรขึ้นระหว่างนั้นรายงานเขาก็พอ

“พระชายาไม่ต้องกังวล ปกติข้าจะไม่นำทางไปสำนักเทียนจีง่าย ๆ รับรองว่าจะไม่ทำให้พระชายาต้องเป็นกังวลแน่นอน”

หลังจากพูดอย่างนั้น หนานกงก็เหลือบมองน้ำชาที่ยังดื่มไม่หมด เอ่ยเตือนนาง “น้ำชานี้ผสมกับสมุนไพรสังเียนเพื่อให้แน่ใจว่าผู้ที่เข้ามาสำนักเทียนจีตื่นตัวเสมอ หวังว่าพระชายาจะดื่มจนหมด”

“สมุนไพรสังเียนหรือ” มู่อันหยิบถ้วยน้ำชาขึ้นมาแล้วสูดดม นางตรวจสอบด้วยระบบ แต่ก็ยังไม่พบอะไรเลย จึงหัวเราะเบา ๆ “สมุนไพรสังเียนของพวกเจ้าเป็นสูตรลับหรือ”

หนานกงยิ้ม ไม่พูดอะไร มองมูอันต็มหน้าชาจนหมด จากนั้นนางค่อยๆ หยิบผ้าสีด้าออกมาปิดตามูอัน “พระชายาโปรดอภัย นี่เป็นกฎ ต้องทำตามกฎ”

ทันใดนั้น เบื้องหน้าของมูอันก็มีแต่ความมืดมิด ได้ยินเสียงหนานกงพึมพำเบาๆ ครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงกลไกบางอย่างดังหลายครั้ง ไม่นานแขนนางก็ถูกคนจับไว้ พาเดินทางทางเดินยาว หญิงสาวรู้เพียงว่าสองด้านมีไฟขยับบริบหรี่

เสียงของหนานกงดังก้องอยู่ในหู “พระชายามาสำนักเทียนจี ต้องการคำตอบอะไรหรือ เกี่ยวกับคัมภีร์จิวโจว หรือว่าสงครามในอันเปียนของแม่ทัพมู่”

หลังจากหยุดไปครู่หนึ่ง ในทางเดินอันเงียบสงบ มูอันก็ตอบอย่างอบอุ่น “ล้วนไม่ใช่”

หนานกงหัวเราะ เสียงนางดังชัดเจน การตอบสนองนี้กินเวลานาน หนานกงรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย คุณชายกำชับว่าสิ่งที่พระชายาอยากรู้ไม่มีอะไรเหนือไปกว่าเรื่องเหล่านี้ ขอเพียงไม่มีอะไรผิดพลาด น่าจะได้เบาะแสบางอย่างจากสำนักเทียนจี

มันเป็นเบาะแสมากกว่าคำตอบ สิ่งที่สำคัญที่สุดของ
สำนักเทียนจีคือกฎ ‘เทียนจีไม่เปิดเผยความลับ’ ก็เป็นหนึ่งในกฎ
ของสำนักเช่นกัน ฟังดูแล้วน่าขนไม่น้อย หลายพันปีที่ผ่านมา
สำนักเทียนจีทำตามสิ่งนี้ทุกวัน

แม้ว่าหนานกงจะรู้ว่ามูอันจะถามอะไร แต่ก็ยังคง
เตือนไว้ก่อนว่า “สิ่งที่หนานกงพูดตอนนี้ก็เพื่อพระชายา
หากพระชายาถามคำถามใดคำถามหนึ่ง ไม่เสียเปล่าแน่นอน
แต่หากสิ่งที่พระชายาต้องการทราบนั้นยากกว่าสิ่งเหล่านั้น
เช่นนั้นตัวแปรก็ไม่แน่นอน ผลลัพธ์เป็นเช่นไรไม่อาจทราบได้”

“ข้ารู้” มูอันตอบ

หนานกง “ถึงแล้ว”

ทันใดนั้นตรงหน้ามูอันก็สว่างขึ้น ริมยมมือขึ้นป้องโดยไม่
รู้ตัว หญิงสาวค่อยๆ ลืมตา ก่อนที่ภาพตรงหน้าจะทำให้นาง
ตกใจ

ทั่วทั้งฟากฟ้ามีดวงดาวกระจัดกระจายเป็นจุดเล็ก ๆ
หมอกควันสีม่วงไหลเอื่อย เส้นสีฟ้าพาดผ่าน หากมองให้ละเอียด
จะพบว่าดวงดาวทุกดวงเชื่อมต่อกัน เมื่อยืนอยู่ตรงนั้นก็ราวกับ

ถูกความกว้างใหญ่ห่อหุ้ม และตัวนางเป็นเพียงฝุ่นผงเล็กๆ เท่านั้น

เมื่อมองไปรอบๆ สถานที่นี้กว้างใหญ่ไร้ขอบเขต เห็นท้องฟ้ายาวไกลไร้ที่สิ้นสุด เบื้องหน้ามีพันเพ็ญตัวใหญ่หม่น อยู่ตรงกลาง สิ่งประติมากรรมที่ทำจากเหล็กซึ่งไม่ได้อยู่ในยุคนี้ ดูมีชีวิตชีวา รวากับสิ่งประหลาดที่กลับไหลมาเป็นร้อยปี ถูกปลุกให้ตื่นด้วยเสียงพันเพ็ญ

ฝ่าเท้าของนางถูกปกคลุมไปด้วยไข่มุกเรืองแสง แสงไฟที่เปล่งประกายส่องสว่างภายใต้ดวงดาวเหล่านี้ ทุกเส้นของดวงดาวเกี่ยวโยงกัน พอมองไปนานๆ มูอันก็รู้สึกแสบดวงตาขึ้นมา

ครูหนึ่ง มูอันคิดอย่างไรได้ียงสา ว่านี่น่าจะเป็นเอฟเฟกต์สามมิติ จะมีฉากที่น่าทึ่งเช่นนี้ในโลกแห่งความเป็นจริงได้อย่างไร

นางก้มหน้าลง หลับตาและเงยไปครูหนึ่ง หายใจเข้าลึกๆ แล้วมองไปรอบๆ

ทันทีที่เปิดปากก็รู้ว่านางพูดไม่ออก คำพูดจุกแน่นอยู่ในลำคอ นางเม้มริมฝีปากแล้วถามด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง “นี่คืออะไร”

“มันคือกงล้อชะตา” นานางเดินไปข้างๆ มองอย่างละเอียดในสายตาของคนอื่นมีเพียงดวงดาวที่พร่างพราว แต่ในสายตาของนาง ดวงดาวเหล่านั้นถูกจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ กงล้อชะตาใหญ่และเล็กรวมเข้าด้วยกัน กระจัดกระจายไปทั่วทุกทิศทาง

“กงล้อชะตาเป็นแกนหลักของสำนักเทียนจี เจ้าสำนักหลายคนก่อนเคยใช้กงล้อชะตาทดสอบความลับของท้องฟ้า ในท้ายที่สุดพวกเขาก็จบลงด้วยความตายตั้งแต่อายุน้อย ทุกสิ่งในโลกเทียนจีเป็นผู้ชี้นำ ศิษย์นับหมื่นของสำนัก ทุกสิ่งที่รู้มาหลายร้อยปีล้วนถูกจัดเรียงอย่างเป็นระเบียบ หากเทียนจีกับผู้ขอตอบสนองซึ่งกันและกัน เทียนจีจะบอกคำตอบให้”

มูอันพยายามระงับความตกใจ เอ่ยด้วยน้ำเสียงต่ำ “จะเกิดอะไรขึ้นหากถามถึงสิ่งที่ไม่มีบนโลก”

หนานกงแปลกใจเล็กน้อย มองมูอันนิ่ง เพราะคนที่มา
ที่นี่มักจะถามถึงสิ่งที่มีอยู่ในโลก หากถามถึงสิ่งที่ไม่มีในโลก
เช่นนั้นนางจะถามอะไร

หากสิ่งนั้นมีในโลก เช่นนั้นจะถามอะไรเล่า

มูอันอยากถามอะไรกันแน่

มูอันรู้สึกไม่สบายใจเล็กน้อย แทบรอคำตอบของหนานกง
ไม่ไหว นางก้าวเดินลงไปสองชั้นแล้วมองสิ่งประดิษฐ์ใหญ่โต
ที่อยู่ตรงกลางกองล้อชะตา “สำนักเทียนจีไม่ใช่ว่าจะมีคำตอบ
ลึกซึ่งสำหรับทุกสิ่งหรือ”

หนานกงมองแผ่นหลังของมูอัน พลันรู้สึกไม่สบายใจ
ขึ้นมา เหมือนว่าสตรีที่มีรูปร่างหน้าตาสดใสนี้ดูเหนื่อยล้า
เล็กน้อยอย่างอธิบายไม่ถูก คล้ายที่นี้将有ความลึกลับพันปีซ่อนอยู่
ประวัติศาสตร์ที่สะสมมาเหล่านั้นไม่อาจอธิบายออกมาเป็น
คำพูดได้ นางตอบคำถามก่อนหน้าของมูอัน “ขึ้นอยู่กับประสงค์
ของสวรรค์”

“ประสงค์ของสวรรค์เช่นนั้นหรือ” มูอันหัวเราะ “มาเริ่ม
กันเลย”

หนานกงพยักหน้า

เมื่อเดินไปที่ใจกลางของกงล้อชะตา มูอั้นก็เห็นชัดเจนว่ามีร่องอยู่ในแกนกลางของเหล็กยักษ์ชิ้นนี้ หนานกงยื่นกระดาษให้มูอั้น แล้วพูดว่า “พระชายา แค่วิธีนี้ที่จัดการแล้วใส่มันลงไป”

มูอั้นถามอย่างสงสัย “หลักการของเรื่องนี้คืออะไร”

“ในตอนที่เราก่อตั้งสำนักเทียนจี ที่อยู่ตรงนี้เป็นคนหนึ่งอยู่พระชายาลองจินตนาการว่า ทุกวันต้องฟังคำอธิบายของผู้ขอพร รู้ความลับมากมาย ไม่ว่าคนผู้นั้นจะแข็งแกร่งมากเพียงใด ก็พังทลายได้ ภายหลังเจ้าสำนักรุ่นที่หนึ่งร้อยสามสิบแปด ได้ค้นหาปรมาจารย์ด้านกลไกมาปรับเปลี่ยนรูปแบบของกงล้อชะตา ความลับยังคงเป็นความลับ เทียนจีไม่สามารถบอกได้”

ที่แท้ก็เป็นเช่นนี้ ไม่ใช่การ ‘ปรับเปลี่ยน’ ง่ายๆ แน่نون สิ่งลึกลับในนี้ มองไม่เห็นสัมผัสไม่ได้ มูอั้นเริ่มเชื่อแล้ว

หนานกงถอยหลัง เริ่มเปิดกงล้อ มูอั้นเริ่มรู้สึกเวียนศีรษะ ถึงตอนนี้เพิ่งรู้สึกถึงสมุนไพรมะเร็งเส้นที่ดื่มไปเมื่อครู่ คนธรรมดาหากอยู่ในกระบวนการนี้ ไม่เป็นลมสลบแปลก

ไม่รู้ว่ในถ้วยน้ำชำนั้ได้เพ่มีอะไรลงไปด้วยหรืไ่
แม่มู้อันจะปวดศีรษะมากจนแทบจะระเบิด แต่นางก็ไ่สามารถ
หลับตาลงได้ ทั้งยังรู้สึกตื่นตัวขึ้นเรื่อย ๆ

หญิงสาวบังคับให้ตนเองยืนอย่างมั่นคง นางไ่ทันสังเกต
ว่ห้องฟ้ากว้างใหญ่รอบตัว มีเส้นดวงดาวตัดกันอย่างรวดเร็ว
มู้อันค่อย ๆ หยิบพู่กันก่อนจะครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

พู่กันตกลงพื้น

ครู่ต่อมา มีตัวอักษรใหญ่สี่ตัวเขียนอยู่บนกระดาษ
หากศิษย์คนอื่น ๆ ของสำนักเทียนจีมาเห็นเข้า เกรงว่คงจะ
หัวเราะเยาะเป็นแน่

ทุกคนที่มาขอพรที่นี่จะเขียนคำขอและคำถามของตัวเอง
ลงไปจนเต็มหน้ากระดาษ มีอย่างไ้ไหนที่เขียนแต่ไ่มีคำเช่นนี้

หัวใจของมู้อันเต้นแรง มองไปที่คำที่เขียนบนนั้น
'วิญญูณจากอีกโลกหนึ่ง'

หลังจากนั้นไม่นาน กระดาษในร่องก็หายไปเป็นถ้ำถ่าน
ไม่มีร่องรอยใดๆ ทันใดนั้น เครื่องจักรที่ทำงานอยู่ก็พลันหยุดลง
กะทันหัน

หนานกงตกใจ “เกิดอะไรขึ้น”

เมื่อเทียนจีเริ่มทำงาน มันจะไม่หยุดจนกว่านางจะเป็น
คนปิดมันเอง

หนานกงกำลังจะเริ่มตรวจสอบ แต่ขณะนั้นเองก็มีเสียง
หนึ่งดังขึ้น เครื่องจักรทั้งหมดหมุนอย่างรวดเร็ว มู่อันกระเด็น
ออกมาแล้วกระแทกเข้ากับเครื่องจักรที่อยู่ด้านข้าง รู้สึกเจ็บ
อวัยวะภายในทั้งหมดของร่างกาย

หนานกงเบิกตากว้าง กงล้อชะตาทั้งหมดก็เริ่มสั่นไหว
อย่างผิดปกติ หนานกงทรงตัวไม่อยู่ ล้มลงกับพื้น “พระชายา
ออกมาเร็วเข้า”

มู่อันถูกกระแทกจนอ่อนแรง นางเองก็อยากออกไป
แต่คำถามคือ นางทำได้หรือ

ทั่วทั้งร่างรู้สึกเหมือนถูกดูดเข้าไปในกงล้อ นางทำได้เพียง
จับเสาช้างๆ อย่างแน่นหนา พร้อมทั้งเรียกชื่อบรรพบุรุษ
สืบแปดชั่วอายุของเส้นสิงไปไนใจ ข้างหลังมีพื้นเพื่องขนาดใหญ่
รออยู่ หากนางสูญเสียการทรงตัวแล้วตกลงไปใจกลางของกงล้อ
เกรงว่าร่างนางคงจะไม่เหลืออะไรทั้งนั้น!

หากมู่อันกับหนานกงมีโอกาสมองหน้าขึ้นมองในเวลา
นี้จะพบว่าเส้นท้องฟ้าเหนือหัวที่เต็มไปด้วยดวงดาวบริวาร
มากมายกำลังเชื่อมต่อกัน หลังจากเชื่อมกันอย่างซับซ้อน
พวกมันก็จะจัดกระจายอีกครั้ง

ภาพของ ‘คุณหลุน’ แวบเข้ามา

ในเวลาเดียวกันนั้น โรงน้ำชาที่สันไหว ทันใดนั้น
เส้นสิงไปก็เงยหน้าขึ้นมอง ถลาตัวมุ่งหน้าไปยังกงล้อชะตาทันที

หนานกงไม่ได้รับเสียงตอบจากมู่อัน พยายามปีนไปที่
ทางเข้าสุดชีวิต ดึงจุดศูนย์กลางของกลไกแล้วปิดลงอย่างแรง
แรงสั่นสะเทือนครั้งใหญ่นี้ทำให้นางกระเด็นออกไป

บทที่ 98 ความมีชีวิตชีวาที่แม่น้ำฉู่

หนานกงกระอักเลือดและหมดสติไป มู่อันเหมือนตายมานานแล้ว นางอยากจะเงยหน้าขึ้นเพื่อดูเส้นดวงดาว แต่ที่นั่นสะท้อนแรงจมองไม่ชัด รวมทั้งภาพ ‘คุนหลุน’ ที่แวบผ่านเมื่อครู่ด้วย

เส้นสิงไปรับวังเข้ามา ก่อนจะตะโกน “เจ้าถามอะไรกันแน่!”

เขาพยายามควบคุมเทียนจื่ออย่างตื่นตระหนก ครู่เดียวกลัอกก็หยุดลง เส้นสิงไปได้รับบาดเจ็บจากแรงสะท้อนมุมปากมีเลือดไหลเป็นทาง ริมฝีปากซีดเผือด

มู่อันพยายามพยุงร่างกายขึ้น รู้สึกเวียนหัวจนแทบจะระเบิด นางยืนอยู่ที่ใจกลาง มองเส้นดวงดาวเหนือศีรษะที่ค่อยๆ กลับสู่ตำแหน่งเดิม ความมืดมิดที่เข้ามาชั่วขณะจางหายไป บริเวณโดยรอบกลับมาสดใสอีกครั้ง

หญิงสาวก้มหน้าลงมองฝ่ามือ เหมือนประสาทสัมผัสของนางหายไป ไม่ได้ยินสิ่งที่เส้นสิงไปกำลังตะโกนอยู่เลย

นางเอาแต่ถามตัวเองว่า ทุกอย่างเป็นเพียงภาพลวงตา
ใช่หรือไม่

ห้องฟ้าสีครามผูกพันกับชายฝั่งอันไกลโพ้นเชื่อมต่อกัน
เป็นเส้นเดียว ถนนหนทางรถติด ดึกสูงลอยขึ้นมาจากพื้นดิน
ผู้คนต่างใช้ชีวิตกันอย่างเบียดเสียด...

ใช่ เมื่อครุ่นนางเห็นแล้ว เห็นโลกในชาติก่อน

มูอันตัวแข็งที่อยู่อยุตตรงนั้น น้ำตาไหลอาบหน้า ครั้นได้สติ
ก็วิ่งไปตรงที่เมื่อครุ่นสอดกระดาศ มองไปที่ร่อนนั้น ไม่มีอะไร
อยู่ในนั้น

หญิงสาวหิบบพุกันข้างๆ ขึ้นมา หมายจะเขียนอีกครั้ง
เมื่อปลายพุกันจุ่มหมึก ข้อมือของนางก็ถูกใครบางคนจับไว้
อย่างแน่นหนา

เส้นสีงไปมองนางด้วยความโกรธ พุดอย่างเย็นชา
“เจ้ากำลังจะทำอะไร”

เมื่อเห็นดวงตาที่แดงกำของนาง เส้นสีงไปก็ตกใจ
ทำอะไรไม่ถูก

“ข้าไม่ได้รับคำตอบ เส้นสึงไป ข้าอยากเห็นว่าเกิดอะไรขึ้น”
นิ้วของนางสั้นน้อยๆ เสียงก็แหบแห้งเช่นกัน

“ไม่” บรรยาภาศเย็นยะเยือกครอบกายเขาหายไป แทนที่
ด้วยความหม่นหมองเย็นชาที่ไม่อาจอธิบายได้ เขาดึงตัวมูอัน
ออกจากกงล้อชะตา “เทียนจีไม่เปิดเผยความลับ เจ้าไม่ได้รับ
คำตอบจากเทียนจี นั่นก็คือคำตอบที่เทียนจีมอบให้”

“แต่...”

“ไม่มีแต่” เส้นสึงไปขัดจังหวะนางโดยไม่ลังเล “เทียนจี
เคลื่อนไหวครั้งใหญ่ สาเหตุไม่แน่นอน สิ่งที่พระชายาขอมีแต่
ท่านเท่านั้นที่รู้ เมื่อครู่เกือบพรากชีวิตตัวเองไปแล้ว นับว่าเป็น
บทลงโทษของเทียนจี เชิญกลับไปเถอะ”

หลังจากออกจากสำนักเทียนจีด้วยความสิ้นหวัง มูอันก็หัน
กลับมา แล้วถามศิษย์ที่พานางออกมา “หนานกงเป็นอย่างไรบ้าง”

ศิษย์คนนั้นมีสีหน้าเย็นชา ระวังความไม่พอใจแล้วตอบ
อย่างเฉยเมยว่า “อย่ากังวลเรื่องนั้นเลย เจ้าสำนักจะไม่มีทาง
ปล่อยให้หนานกงได้รับอันตราย”

หลังจากออกจากโรงน้ำชา มูอันก็รู้สึกแน่นหน้าอก หายใจไม่ออก และเสียง “ตื๊ดๆ” ของระบบก็ดังขึ้นในหัว เหมือนเกิดความผิดพลาด นางพลันปวดศีรษะอย่างรุนแรงจน แทบแตกเป็นเสี่ยงๆ นั่งลงกุมศีรษะตัวเอง การมองเห็นค่อยๆ เลือนราง ก่อนที่สติจะดับไปนางเห็นเชียวฉือขมวดคิ้ว อ้าปาก เหมือนกำลังพูดอะไรบางอย่างแล้วรีบวิ่งมาหานางอย่างไม่สนใจ สิ่งใด

“เชียวฉือ...”

มูอันตื่นขึ้นในกลางดึก แสงเทียนทั้งสองข้างปลิวไหว นี่คือเตียงของเชียวฉือในเรือนกำทิด

หญิงสาวหันไปมองรอบๆ ไม่มีใครอยู่ในนี้ นางยังคงปวดศีรษะเล็กน้อย เมื่อนึกถึงความผิดพลาดของระบบก่อนหน้านี้ มูอันปิดตาลง พยายามรวบรวมจิต นางไม่เห็นมิติที่สว่างไสว เช่นเคย แต่กลับโดนกีดขวาง จิตของนางถูกสะท้อนกลับด้วยพลังบางอย่าง

มูอันคิดว่านางไม่มีสมาธิ แต่หลังจากพยายามทำกว่าสิบครั้ง นางก็ตกใจมากเมื่อพบว่าระบบถูกปิดตัวลงแล้ว!

ไม่เพียงแต่ร่างกายของนางเท่านั้น กระทั่งจิตสำนึกทางจิตวิญญาณของนางก็ไม่สามารถเข้าไปได้

ทันทีที่เซียวฉือเข้ามา เขาเห็นมูอันนั่งอย่างเชื่องช้าอยู่บนเตียง ทั้งร่างปล่อยกลิ้งนอยคล้ายว่าไม่อยากคุยกับใคร พูดให้ถูกคือไม่อยากให้ใครเข้าใกล้ ดวงตาหลุบลง แขนงตายาวบดบังแววตา ยากจะคาดเดาอารมณ์

เขาก้าวเข้ามาใกล้นาง แล้วยื่นมือออกไปสัมผัสหน้าผากของนางเพื่อปลอมประโลมอย่างไม่รู้ตัว อ่อนโยนเหมือนกับเด็กที่กำลังลูบกระต่ายขนปุย แต่นี้ยังไม่ทันสัมผัส ดวงตาหม่นหมองคู่หนึ่งก็เงยขึ้น

เซียวฉือตกตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นค่อยๆ ดึงมือกลับ “เกิดอะไรขึ้น เจ้าเสียใจหรือ”

เมื่อได้ยินเสียงของเขา มูอันก็อยากจะร้องไห้ในตอนแรก หญิงสาวยังส่ายหน้าอย่างตื้อรั้น จากนั้นไม่นานก็พยักหน้า

มิติในระบบถูกปิดด้วยเหตุผลบางอย่าง นางไม่รู้สึกถึงมันเลย แม้จะเป็นไปได้สูงที่อาจได้รับผลกระทบจากกมลlochตา แต่นางไม่รู้ว่าควรทำอย่างไร

ความหวังที่นางรอคอยมานานพังทลายหมดสิ้น

เชียวฉือยังคงถามนางอย่างไม่เร็วไม่ช้า “โคมลอยในแม่น้ำฉืองดงามมาก เจ้าอยากไปหรือไม่”

น้ำตาที่ไม่สามารถกลั้นไว้ได้ระเบิดออกมาพร้อมกับเขื่อนแตกมู๋ฉือในตอนนั้นรู้สึกหมดหนทางเหมือนเด็กๆ ทั้งที่นางเห็นอย่างชัดเจนแท้ๆ เห็นสถานที่ที่นางอยากกลับไป ในเวลาที่นางไม่สามารถย้อนกลับไปได้ อาจเป็นเวลาชานากับโลกทางนั้นนางทำได้เพียงปล่อยให้ภาพตรงหน้าจางหายไป โดยที่ทำอะไรไม่ได้เลย

“ฮือ...” มู๋ฉือร้องไห้ไม่หยุด นางอยากบอกว่านางไม่เคยเป็นเช่นนี้มาก่อน สตรีเข้มแข็งไม่ร้องไห้ เพราะนางเปลี่ยนร่างกาย เหมือนว่าอารมณ์ต่างๆ มากมายที่อธิบายไม่ได้ก็เปลี่ยนไปแล้วเช่นกัน นางคล้ายจะกลายเป็นแม่นางน้อยเหมือนที่นี้ไปแล้ว แต่นางก็ยังเป็นนางอย่างชัดเจน

ทันทีที่นางร้องไห้ เชียวฉือก็ตื่นตระหนกและสับสนทันที เขายืนอยู่ตรงนั้นด้วยความมึนงง เขาก้าวขึ้นไปบนเตียงแล้ว กอดนางไว้ในอ้อมแขน ไม่มีคำพูดใดออกจากปากเขา เพียงตบหลังนางเบาๆ เพื่อปลอบใจ “ไม่ต้องร้องแล้ว”

ไม่ได้ผล คำพูดแข็งทื่อนี้เมื่อออกมาจากปากของเขา มันเหมือนกับเขามีดจ๋อคอคนแล้วขู่ให้หยุดร้องไห้มากกว่า

มูอันร้องไห้หนักขึ้นกว่าเดิม

เชียวฉือ “...”

เหยียนควนที่เฝ้าอยู่หน้าประตูได้ยินความเคลื่อนไหว จะเข้าก็ไม่ได้ จะถอยก็ไม่ได้ หมิงเยว่ ทิงเฟิง และปาเจียวที่อยู่ข้างหลังกำลังตั้งใจฟัง

หมิงเยว่พึมพำเสียงเบา “เหตุใดพระชายาถึงร้องไห้ นายท่านรังแกนางหรือ”

ปาเจียวบ่นอย่างขวยเขิน “ต้องใช่แน่ๆ คุณหนูของพวกเรา ไม่เคยร้องไห้ ต้องถูกรังแกแน่ๆ”

หมิงเยว่พูดไม่ออก “เช่นนั้นนายท่านได้ทำ...”

บางอย่างที่มากเกินไป?

คำใส่ร้ายเกี่ยวกับนายท่านไม่ควรพูดพล่อยๆ ควรออกจากเรือนเก้าทิศก่อน หมิงเยว่สายหน้า แล้วกลืนคำพูดลงไป รอให้เสียงร้องไห้เงียบลง

ถูกรายล้อมไปด้วยสตรีเช่นนี้ เหยียนควนรู้สึกไม่ชินเล็กน้อย พูดถึงเรื่องผีปากเขาก็ไม่ใช่คู่มือของหมิงเยว่ หากพูดถึงผีมือทิงเฟิงเองก็โหดเหี้ยมมาก ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ใช่อุบัติเหตุของนาง แต่ในด้านความดีอันเขาเองก็ไม่ใช่สองรองใครแน่นอน

เมื่อเสียงพูดคุ้ยด้านหลังหยุดลง เขาก็ปกป้องเจ้านายอย่างถ่อมตัว “นายท่านไม่มีทางทำเช่นนั้น”

ทันทีที่พูดจบ เขาก็ถูกหลายมือผลัก

ตบ!

เหตุการณ์เงียบไปชั่วขณะ...

มู่อันดิงแขนเสื้อของเซียวฉือมาเช็ดน้ำมูกตัวเองอย่างไม่สนใจ มองออกไปข้างนอกด้วยดวงตาแดงก่ำราวกับกระต่าย

เหยียนควนกลิ้งตัวเข้ามาอย่างหวาดกลัว เมื่อเห็นใบหน้าที่มีดมนของเซียวฉือ ก็พลันรู้สึกถึงความตายของเขาอยู่ไม่ไกลแล้ว

เซียวฉือเหลือบมองเหยียนควน แขนเสื้อของเขาถูกใครบางคนดึงไป แขนเสื้อกว้างใหญ่เปราะเปื้อนไปด้วยน้ำตาและน้ำมูก...เป็นการอธิบายด้วยคำพูดยากมาก และด้วยกลัวว่าเดี๋ยวตนจะรังเกียจ เซียวฉือจึงพยายามไม่มองตรงนั้น แขนของเขาแข็งทื่อ ปล่อยให้มู่อันทำทุกอย่างตามที่ต้องการ

“ร้องให้พอแล้วหรือ”

แม้จะจใจลดน้ำเสียงลงแล้ว แต่ประโยคแห้งแล้งที่ไม่มีคำปรับแต่งใดๆ นี้กลับไม่เหมือนคำปลอบโยนเลยแม้แต่น้อย มู่อันสะอึกสะอื้น ยังคงนั่งเงียบ

ขาของเหยียนควนรู้สึกอ่อนแรง “นายท่าน...นะ... นายท่าน”

หากกระหม่อมบอกว่าไม่ได้ตั้งใจ ท่านจะเชื่อหรือไม่

ก่อนที่จะจะวอนขอความเมตตาให้กับตัวเอง ก็ได้ยินเสียง “ไสหัวไป” เย็นชา จากผู้เป็นนาย เหยียนควนรู้สึกโล่งใจ รีบหมุนตัวไสหัวไปอย่างที่เจ้านายต้องการ

แต่ไปได้เพียงไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงดังจากด้านหลัง “ช้าก่อน”

เซียวจื่อกล่าว “เตรียมรถม้าไปที่แม่น้ำฉู่”

“พะยะค่ะ” เหยียนควนวิ่งออกจากเรือนในพริบตาเดียว และพบว่ามียางอย่างผิดปกติ เขาเงยหน้าขึ้นมองเห็นดวงจันทร์ เต็มดวงกลางท้องฟ้า แล้วหันกลับมาถามหมิงเยว่ “ตอนนี้ ยามใดแล้ว”

“ยามจื่อ¹ แล้ว”

“...” เหยียนควนกล่าวกับพวกนางว่า “นายท่านต้องการ ไปแม่น้ำฉู่ตอนนี้”

?!

¹ ยามจื่อ คือ เวลาประมาณ 23.00 - 01.00 น.

ผ่านไปครึ่งก้านธูป รถม้าของจวนอ๋องก็ออกจากตรอกตงผิง ไปอย่างเงียบเชียบ เชียวฉือไม่ยอมให้ใครติดตามไป ยกเว้น เหยียนควนที่กำลังขับรถม้า

ขณะเดียวกัน มู่อันนั่งอยู่ในรถม้ายังคงจมอยู่กับความคิด เมื่อใดก็ตามที่นางคิดถึงน้ำตาที่น่าอายของตัวเองเมื่อครู่ ก็อยากจะहारอยแตกบนพื้นและคลานเข้าไปในนั้น

แม่น้ำฉู่ยังคงสว่างไสวในยามค่ำคืน มีเสียงขับร้องเต๋นร่า และเสียงเครื่องดนตรีบรรเลงดังไม่สิ้นสุด

เชียวฉือประคองมู่อันลงจากรถม้า คลุมเสื้อให้นาง แล้วเอ่ยว่า “ความมีชีวิตชีวา”

มู่อันเงยหน้าขึ้น จึงเห็นทิวทัศน์สวยงาม เสียงเพลง ไพเราะเพราะพริ้งไม่ได้ทำให้ผู้คนรู้สึกว่ายานที่นั่นสกปรก โสมมเลยแม้แต่น้อย ตรงกันข้ามกลับให้ความรู้สึกสงบ ส่วนความมีชีวิตชีวาครึกครื้น...ก็คือ ดูเหมือนจะไม่มีเลย

เมื่อเห็นสายตาคาดหวังของเชียวฉือ มู่อันก็ยังคงพึมพำ ตอบรับ เสียงต่ำและแหบแห้งของนางปลิวไปตามสายลมเย็นๆ ของแม่น้ำฉู่

“อืม” มูอันเงยหน้าขึ้นมองแล้วถามเขา “เซียวฉือ เหตุใด
ท่านถึงดีกับข้าเพียงนี้”

นางเป็นเพียงบุตรสาวกำพร้าที่ผู้คนเล่ากันว่า ‘เป็นบุตรสาว
ของมู่หนานจวินที่จากไปแล้ว’ และมากกว่านั้นหนึ่งประโยคคือ
‘น่าเสียดาย’ พร้อมกับถอนหายใจ

เซียวฉือเป็นคนใหญ่คนโตชนชั้นสูงส่ง มีนางเช่นนี้
ไม่ต่างอะไรกับมีภาระ

หลังจาก ‘ภาระ’ เอย์ถามเขาแล้ว นางก็รู้สึกว่ตนอวดดี
เกินไปแล้ว ก้าวเท้าสองก้าวไปยังแม่น้ำฉู่ ตอนนี้อยู่รอบๆ ไม่มีคน
อยู่เลย เป็นสถานที่ที่ดีสำหรับการนัดพบจริงๆ นางเหยียดแขน
ออกโบกมือไปข้างหลังอย่างสบายๆ “ข้าแค่ถามไปอย่างนั้นเอง
อย่าได้จริงจัง”

ดวงตาของเซียวฉือกะพริบเล็กน้อย เผยให้เห็นรอยยิ้ม
จางๆ ข้างมุมปาก แต่ก็หายไปอย่างรวดเร็ว เขาโบกมือให้
เหยียนควน เหยียนควนก็เข้าใจ จึงถอยกลับไป

อันที่จริงพระชายาไม่ต้องลำบากใจ ไม่ต้องพูดว่าเหตุใด
แม่น้ำฉู่ถึงไร้ผู้คน ถึงพวกเขาจะมาตอนเย็นๆ ก็ไม่มีคนเช่นกัน

ตอนบ่าย นายท่านได้เหมาที่นี้ไว้แล้ว วันนี้แม่น้ำลุมมีไว้ให้พระชายาเห็นเพียงผู้เดียว

สิ่งที่เซียวฉือทำมูอันไม่รู้เลยแม้แต่หย็อง นางนั่งลงข้างๆ รวากันแม่น้ำสองขาแกว่งไกว ทันใดนั้นก็รู้สึกว่าคคนข้างๆ ทั้งน้ำหนักตัวลงมานั่งด้วย

ริมฝีปากมูอันยกโค้ง แล้วเอ่ย “นี่เป็นครั้งแรกที่เซ่อเจิ้งอ่องนั่งบนพื้น ไม่กลัวคนอื่นมาเห็นหรือ”

“ไม่มีใครเห็น” เซียวฉือเงียบไปครู่หนึ่ง และทันใดนั้น เขาก็พูดว่ “ข้าบอกเจ้าไปแล้ว ข้าชอบเจ้า”

ข้าจึงอยากจะทำดีต่อเจ้า

คำว่า ‘ข้าชอบเจ้า’ สามคำนี้ ไม่ดังไม่เบา แต่กลับวนเวียนอยู่ในหูมูอัน นางอุทานเสียงหนึ่ง อีกฝ่ายรู้จุดสำคัญของนาง รวากับว่านั่งอยู่บนปูย่นๆ แล้วต๋อยมันเบาๆ

มูอันแสร้งทำเป็นไม่ได้ยินอะไร เงียบไปพักใหญ่ นางก็หัวเราะออกมา บุรุษผู้นี้หยุดคิดอยู่นานกว่าจะตอบคำถามที่นางบอกว่าอย่าได้จริงจัง

เป็นคนน่ารักจริงๆ

มีเสียงระเบิดดังขึ้นบนท้องฟ้า ทันใดนั้น แสงเจิดจ้า
ก็เบิกบานกระจายเต็มท้องฟ้า แสงหลากสีของดอกไม้ไฟแพรวพราว
ระยิบระยับกระจายกระจายทั่วทั้งฟ้าเหนือแม่น้ำฉู๋

มูอันหันหน้ามาด้วยความตกใจเมื่อมองดูเซียวฉีที่เงย
อยู่ข้างๆ ลำคอของนางจุกแน่นไปหมด “ท่าน...”

เซียวฉียิ้มให้นาง เอ่ยอย่างอบอุ่น “ดอกไม้ไฟมีชีวิตชีวา
พอหรือไม่”

“อ่า...” มูอันหัวเราะ

ใช่แล้ว ดอกไม้ไฟ ดอกไม้ไฟที่มีเพียงหนึ่งไม่มีสอง

บทที่ 99 มารดาผู้ให้กำเนิดเชียวฉือ

หลังจากอยู่บนเรือในแม่น้ำฉู่ เป็นเวลาหนึ่งคืน รุ่งอรุณก็มาเยือน พวกเขาเพิ่งกลับจวนอ่อง

เจาฉีกำลังเดินไปที่ประตูพระราชวัง เมื่อเห็นรถม้าของ พระราชวัง ก็รีบเข้าไปประสานมือคารวะ “ท่านอ่อง”

ศิระที่โผล่ออกมาคือมู่อัน นางกับเจาฉีเคยพบกันครั้งเดียว ที่ตระกูลมู่ เขาพยักหน้าเล็กน้อย เจาฉีเอ่ยทัก “พระชายา”

เชียวฉือลงมาจากด้านหลังและพูดด้วยน้ำเสียงทุ้ม “มีอะไร”

“ท่านอ่องกำชับให้กระหม่อมตรวจสอบเรื่องที่เกิดขึ้น ในภูเขาเฟิงหวง วันนี้กระหม่อมมาทูลผลพะยะค่ะ”

ในห้องโถงเรือนกำกัศ เจาฉีดูระมัดระวัง “ท่านอ่อง กระหม่อมสงสัยว่าเป็นคนที่หลบหนีมาจากแคว้นต้าเหลียง”

เชียวฉือขมวดคิ้ว

มูอันคิดสักพักแล้วถามว่า “ที่ไหนในแคว้นต้าเหลียงหรือ”

“ไม่ใช่พะยะค่ะ” เจาฉีส่ายหน้าและอธิบายว่า “แคว้นศัตรู
แคว้นต้าเหลียงอีกที่หนึ่ง”

เป็นไปไม่ได้ที่ชาวต้าเหลียงจะแอบเข้าไปในภูเขาเฟิงหวง
กล่าวคือ พวกเขาแอบซุ่มโจมตีมานานแล้ว พวกเขาอยู่ที่นี้
มานานเท่าไรแล้ว เหตุใดถึงฝึกฝนตัวเองหลายปีแล้วเคลื่อนไหว
กะทันหันเช่นนี้ อาวุธและจำนวนคนในมือพวกเขามีมากเท่าไรกัน

เจาฉีไม่กล้ารอช้า รีบรายงานต่อ “ท่านอ๋อง กระหม่อม
ล่อมภูเขาเฟิงหวงกับวัตถุวิเศษแล้ว ที่หมู่บ้านที่ถูกกระเปิดนั้น
กระหม่อมพบจดหมายที่ส่งไปมาแตกต่างกัน ในนั้นเป็นอักษร
ของแคว้นต้าเหลียง อีกทั้งฟังจากปากของโจรภูเขาที่ยังมีชีวิตอยู่
รูปลักษณะภายนอกของเขาก็ไม่คล้ายคนเมืองหลวงด้วยพะยะค่ะ”

เซียวฉือเอ๋ยด้วยสีหน้าสงบไร้อารมณ์ “วันนั้นเจ้าเห็น
ใบหน้าของคนผู้นั้นชัดเจนหรือไม่”

หลังจากหยุดไปครู่หนึ่ง มูอันก็ตระหนักว่าเขากำลังถาม
นาง เมื่อย้อนนึกถึงตอนนั้น นางก็จำได้ไม่ชัดเจนนักเพราะ
ฝนตกหนัก “แววตาเฉียบคม จมูกโด่ง เบ้าตาลึก ดูจากการ

แต่งตัวแล้วแยกความแตกต่างไม่ออก สำเนียงข้าเองก็ฟังไม่ค่อยชัด ไม่รู้ว่าเขามาจากที่ไหน”

ครั้นฟังคำอธิบายอันไร้ประโยชน์ของนางแล้ว เฉฉินก็กล่าวอย่างเคร่งขรึม “ท่านอ๋อง ควรทำอะไรดีพะย่ะค่ะ”

หากอีกฝ่ายมาจากแคว้นต่ำเหลียงจริงๆ คดีใหญ่ถึงเพียงนี้ ลำพังแค่ศาลาว่าการเมืองหลวงของเขาคงได้เี่ยวคงไม่อาจจัดการได้ เฉฉินกำลังเตือนเชียวฉืออย่างอ้อมๆ ว่าเขาไร้ความสามารถ

เชียวฉือเพียงเหลือบมองเขา แล้วเอ่ยอย่างเย็นชา “ปิดข้าวจับตามองภูเขาสีเขียว”

ยามนี้ยังไม่มีหลักฐาน และทันทีที่มีข่าวร้ายไหลพวกรุนนางเผ่าก็จะเริ่มตกปลาในน้ำขุ่น ก่อความวุ่นวายอีกครั้ง

หลังจากที่เฉฉินจากไป มู่อันก็กล่าวว่า “คนผู้นั้นมาตามหาเทียนซู แต่ชิงเจียนบอกว่าสำนักเทียนซูไม่มีเทียนซู แล้วก็เรื่องสงครามที่อันเปียน เหมือนเขาจะรู้อะไรบางอย่าง”

“ไม่ต้องกังวล เขาหนีไม่รอดหรอก” เชียวฉือเปลี่ยนสีหน้าทันที ถามมู่อัน “ถ้าเหนื่อยก็เข้าไปพักผ่อนเถอะ”

อวีเจินเข้ามาทำความเคารพ “ท่านอ๋อง ไ่ไ่เพยเชิญท่านไปร่วมเสวยอาหารเข้าเพคะ”

มาถูกเวลาแล้ว มู่อันเลิกคิ้ว “ท่านไปเถอะ”

นางจะกลับไปตรวจสอบระบบ บางทีนางอาจต้องไปที่สำนักเทียนจีอีกครั้ง ไม่สนใจเรื่องก่อสงครามทางอารมณ์กับฮู่ไ่ไ่เพย

แต่ด้วยเหตุผลบางประการ เชี่ยวฉือจึงหยุดมู่อันไว้ “ไปด้วยกันเถอะ”

“หึม” มู่อันประหลาดใจเล็กน้อย เมื่อก่อนไม่ใช่หวังให้นางอยู่ห่างจากฮู่ไ่ไ่เพยไกลหน่อยไม่ใช่หรือ เหตุใดวันนี้จึงสั่งให้ไปด้วยกัน

“อวีเจินเชิญท่านไม่ใช่ข้า”

ไม่ฟังคำของนาง เชี่ยวฉือยืนกรานจะพามู่อันไปยังตำหนักหย่งเหอ

ตำหนักหย่งเหอในวันนี้แตกต่างจากเมื่อวานเล็กน้อย
บ่าวรับใช้ทุกคนเดินก้มหน้าก้มตาเงียบๆ

ฮู่ไท่เฟยนั่งอยู่คนเดียวที่โต๊ะอาหาร สีหน้าเศร้าโศก
นางยกผ้าเช็ดหน้าในมือขึ้นมาเช็ดขอบตาเบาๆ เมื่อเห็นเซียวฉือ
เข้ามา ก็ถอนหายใจเบาๆ “ฉือเอ๋อร์มาแล้วหรือ”

มู่อันถูกละเลยโดยสิ้นเชิง

เซียวฉือตอบนางแล้วดึงมู่อันมานั่งกับเขา จากนั้นก็เอ่ย
เสียงเบา “เสด็จแม่วันหลังไม่ต้องเตรียมอะไรมากมาย”

“จะทำเช่นนั้นได้อย่างไร” ฮู่ไท่เฟยเอ่ยด้วยสีหน้าโศกเดียว
“วันนี้เป็นวันที่เจ้าต้องเข้าตำหนักมารดา แม่จำได้เสมอ ตอนนั้น
เจ้าไม่ร้องไห้ ไม่ชอบความวุ่นวาย พริบตาเดียวเจ้าก็เติบโตแล้ว”

มู่อันคิดอยู่ข้างๆ ว่าที่แท้คนเย็นชาผู้นี้ไม่เคยร้องไห้
ตั้งแต่เด็กจริงๆ

ในระหว่างมื้ออาหาร ฮู่ไท่เฟยยังคงพูดเรื่องวัยเยาว์
ของเซียวฉือ คำพูดของนางฟังดูสง่างามลึกซึ้งเหมือนจงใจพูดถึง
มู่อันแอบชำเลืองมองคนข้างกาย จึงเห็นว่าเขาไร้ปฏิกิริยา

แต่ก็กลับขมวดเข้าหากันเล็กน้อยอย่างไม่มีใครสังเกตเห็น
เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ชอบฟังเรื่องนี้

มูอันไม่รู้ว่าส่งที่เรียกว่า ‘บุญคุณการเลี้ยงดู’ นี่ผสมน้ำไปมาก
เพียงใด นางไต่ยืนจากหมิงเยว่เป็นครั้งคราวเท่านั้น ว่าเซียวฉือ
ไม่ได้มีชีวิตที่ดีตั้งแต่เด็ก ต่อมาเมื่อเขาเริ่มมีอำนาจ ฮู่ไท่เพย
ก็เริ่มเสียใจภายหลัง และยื่นกรานที่จะใช้ตัวตนของ ‘มารดา’
มาข่มเขา ตอนนั้นเซียวฉือโมโหมากจึงย้ายออกมาจากวัง
แล้วมาอยู่ที่ตรอกตงผิงตั้งแต่นั้น

มูอันพลันรู้สึกเห็นอกเห็นใจเขาขึ้นมา เขาเกิดในตระกูล
มังกร ความรักของบิดาเป็นเพียงความฟุ่มเฟือย ที่หลงเหลืออยู่
ก็มีเพียงความรักจากมารดาเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้น เขาโตมาแล้ว
กลายเป็นคนโดดเดี่ยวเย็นชาขนาดนี้ก็ไม่แปลก

แต่สำหรับคนที่เย็นชาเช่นนี้ ก็ทำได้เพียงพูดกับตัวเอง
เบาๆ ว่า ถึงตนจะเป็นเหมือนก้อนหินแต่ก็ต้องการความอบอุ่น

“ฉือเออร์ วันนี้เป็นวันระลึกถึงมารดาผู้ให้กำเนิดเจ้า
แต่เจ้าต้องจำไว้ ไม่อนุญาตให้กราบไหว้สักโกโหะ วันนี้เจ้ามีฐานะ
ยิ่งใหญ่ ปล่อยให้ผู้อื่นโจมตีไม่ได้ และยิ่งให้ฮ่องเต้เห็นว่าเจ้า

อกตัณญูไม่ได้เด็ดขาด ดังนั้นเจ้าควรจะรู้ไว้ว่าแม่เจตนาดี”
อยู่ไต่เพยมีสีหน้าโศกเศร้า เช็ดน้ำตาที่ไม่มีอยู่จริง

มือที่ถือตะเกียบหยุดชะงัก เมื่อครู่หากมูอันไต่ย็นไม่ผิด
มารดาที่ให้กำเนิดเชียวฉือเป็นนักโทษหรือ

และวันนี้เป็นวันที่ระลึกถึงนาง

ทั้งที่เป็นวันนี้ แต่อยู่ไต่เพยกลับยังจัดอาหารมากมาย
เต็มโต๊ะ พูดคุยกับเขาเรื่องความกตัญญูระหว่างมารดากับบุตร
อะไรนั้นหรือ

การกระทำที่แปลกประหลาดเช่นนี้ มาพร้อมกับคำพูดที่
ทำร้ายจิตใจคน

เมื่อเห็นว่าอยู่ไต่เพยพยายามสงวนท่าทีและกำลังจะพูด
อีกครั้ง มูอันก็กระแอมไอขึ้นขัด นางเงยหน้าขึ้น แล้วหรีตามอง
เชียวฉือ “เมื่อครู่ข้าสำคัญ”

หลังจากพูดอย่างนั้น นางก็งใจไอสองสามครั้ง คิ้วที่
ขมวดแน่นของเชียวฉือคลายออก ก่อนจะกล่าว “ระวังหน่อย”

“อ้อ” มูอันพยักหน้าอย่างเชื่อฟัง ไม่สนใจฮู้ไต่เพยที่ไปหน้าบูตบั้งแมแต่่น้อย นางเอ่ยกับเซียวจือ “ลองปลาตัวนี้ดูสิ กรอบนอกนุ่มใน อร่อยมากจริง ๆ”

จานปลาอยู่ห่างจากนางเล็กน้อย มูอันจึงยืนขึ้นเพื่อยกอาหารให้ วางจานไว้ตรงหน้าเขาแล้วพูดด้วยรอยยิ้ม “ท่านลองชิมดู ระวังด้วยมีก้างค่อนข้างเยอะ”

หมอกควันในดวงตาเซียวจือจางหายไปไหนหมด เขายิ้มแล้วขยับตะเกียบ

ฮู้ไต่เพยจ้องมูอันด้วยความไม่พอใจอย่างยิ่ง ราวกับจะจ้องนางให้ทะเล่ เอ่ยอย่างเย็นชา “ข้ากำลังพูด ให้เจ้าปริปากขัดจังหวะเมื่อไหร่กัน คิดว่าอยู่ในจวนต้องมาระยะหนึ่งแล้วจะก้าวหน้าขึ้นบ้าง สันดานคนยากจะแก้จริง ๆ!”

บรรยาการรอบตัวเซียวจือเย็นลงเล็กน้อย มูอันจับมือของเขา ยิ้มแล้วเอ่ยด้วยสีหน้าไม่แยแสว่า “เวลาอาหารไม่พุดคุย”

นางลืมนลองอาหารรสเลิศบนโต๊ะนี้หมดแล้ว ที่อร่อยก็คิ่บไปใส่ในจานเซียวจือหมด

“ท่านจะพูดไม่ได้ ท่านคือเซ่อเจิ้งอ๋อง” นางกล่าว
“สันดานข้าแก้ไม่ได้ ดังนั้นข้าพูดได้ เวลากินข้าวไม่คุย คำนี้ใช้
สำหรับข้าไม่ได้ ท่านยังต้องลองกินอันนั้น เดี่ยวข้าคิบให้”

เสียงอ่อนหวานมาพร้อมกับตะขอลีๆ เกาะเกี้ยวหัวใจ
ของเซียวฉือทีละนิดๆ ทันใดนั้นเขาก็พูดว่า “ไม่กินแล้ว”

“ไม่ได้” มู่อันจงใจขมวดคิ้ว “เมื่อวานท่านไม่ยอมกินข้าว
ดีๆ เมื่อครู่ข้าลองกินดูแล้ว อร่อยมาก ดังนั้นข้าคิบให้ท่าน
และท่านต้องกินให้หมด”

เซียวฉือหัวเราะเบาๆ “ได้”

ฮุ่ยไท่เฟยเกลียดจากรักใคร่กลมเกลียวระหว่างทั้งคู่
นางโมโหจนขบกรามแน่น คำเสียดสีที่มู่อันเอ่ยออกมา
ทั้งเปิดเผยและไม่เปิดเผยย้อนเข้าหานางทั้งหมด ไม่เห็นนาง
ในสายตาแม้แต่หน่อย

ฮุ่ยไท่เฟยกลัดกลุ้ม นางได้แต่คิดว่าเหตุใดช่วงสองวันนี้
เจียงเสวียไม่มาหาเลย เด็กที่ตนชื่นชอบต้องเป็นเด็กที่มีฐานะ
และรู้จักกาลเทศะเช่นเจียงเสวียถึงจะถูก

อาหารเข้าหนึ่งมือนี้ทำให้มูอันรับรู้ว่ายิวฉือพยายามทดแทนบุญคุณเลี้ยงดูอันน้อยนิดที่ไม่ควรค่าแก่การกล่าวถึงของฮู่ไท่เฟยอย่างเต็มที่มาโดยตลอด ไม่เพียงแต่ไม่โทษที่นางไม่ได้ดูแลเอาใจใส่เขาในวัยเยาว์รวมถึงการกระทำอื่นๆ ด้วย

แต่ในสายตาฮู่ไท่เฟยแล้ว นางหวังให้เซียวฉือเป็นดาบชั้นดีในมือนาง บางทีนางอาจคิดไปเองว่าที่เซียวฉือเรียกนางว่า ‘เสด็จแม่’ เป็นเรื่องสมควรแล้ว แต่มูอันมองออก คำว่า ‘เสด็จแม่’ สำหรับเซียวฉือคำนี้ไม่ต่างอะไรจากชื่อเรียกกรรมดาทั่วไปเลย

ไม่มีใครสามารถควบคุมเขาได้ เขาเป็นหมาป่าหัวรั้น ไม่มีทางถูกใครควบคุมได้

ระหว่างทางกลับ มูอันยื่นมือไปจับมือเซียวฉือ เมื่อวานนางโศกเศร้าถึงเพียงนั้น แต่ก็ยังมีคนจุดดอกไม้ไฟเพื่อให้นางมีความสุข ทั้งยังให้คนเล่นดนตรีในเรือกลางแม่น้ำฉู่เพื่อเอาใจนาง...ทั้งหมดนี้คิดเสียว่าคืนให้เขาก็แล้วกัน

เซียวฉือบีบนิ้วมือที่เห็นข้อต่อกระดูกชัดเจนของมูอันเบาๆ ทำอยู่นานจนกล่าวเสียงหนักอึ้ง “นักโทษไม่อาจอยู่ใน

สุสานหลวง นางจึงถูกฝังในสถานที่ไร้ชื่อ ดังนั้นหลายปีมานี้ ข้าจึงไม่เคยไปกราบไหว้เลยสักครั้ง”

รู้ว่าเขากำลังพูดถึงมารดาผู้ให้กำเนิด เรื่องนี้ก็ตั้งแต่สมัย อ่องเต๋อังก่อนแล้ว ผ่านไปหลายสิบปีเช่นนี้ มู่อันไม่รู้ว่าควร ปลอบใจเขาอย่างไรดี เดิมทีนางก็ไม่ได้ชำนาญในเรื่องนี้อยู่แล้ว เพียงได้ฟังเซียวฉือเอ๋ยเสียงราบเรียบ ในใจพลันรู้สึกเจ็บปวด ชื่นมาอย่างไร้สาเหตุ

นางได้แต่ฟังอย่างเงียบๆ

ไต้ยิ่นเซียวฉือกล่าว “หลายปีมานี้ ข้าเอาแต่หนี”

หากเขายืนยันรานจะทำให้ชื่อและฐานะของมารดา ผู้ให้กำเนิดเป็นไปอย่างถูกต้อง ก็เปรียบดังปอกกล้วยเข้าปาก แคว้นต้าเหลียงในยามนี้ยังจะมีผู้ใดกล้าขัดขืนเขาอีก

ยังไม่ต้องกล่าวถึงการกราบไหว้อันเรียบง่ายเลย

เขาไม่ยอมให้เสด็จแม่ทราบว่กายได้สุขภาพแวลล่อม ที่เต็มไปดว้ยกลอุบายนี้ ตนเองได้เติบโตมาเป็นคนช่างวางแผน ที่แสนน่าเบื่อ ชั่วตอนนี้อันยังมีโอกาสดูงมากที่จะตกลงมา อ่องเต๋อน้อย

ที่ตนคอยช่วยเหลือค่อยๆ เติบโต จิตใจไม่มั่นคง จึงอยากยึดอำนาจในมือเขากลับไป ให้เขากลายเป็นเชอเจิ้งอ๋องเพียงในนามฮ่องเต้สงสัยและพยายามหยั่งเชิงเขา

แต่เซียวเจิงหยวนไม่รู้ว่ายามนี้แคว้นต้าเหลียงกับแคว้นต้าจี้ยังคงจ้องจะตะครุบอยู่ หากเขาล้มลง การเปลี่ยนแปลงในราชวงศ์ต้าเหลียงไม่ใช่สิ่งที่เด็กน้อยผู้เพิ่งขึ้นรับตำแหน่งเช่นเขาสามารถควบคุมได้

มู่อันไม่เจอเซียวเจี๋ยเลย สองวันต่อมา สมุดบัญชีที่ทยอยส่งมาจากแต่ละสถานที่กองตั้งเป็นพะเนิน 'ไม่รู้ว่าคนเหล่านี้ไปได้ยินมาจากที่ใดว่า 'เชอเจิ้งอ๋องโปรดพระชายา' แต่ละคนจึงส่งสินค้ำประจำเมืองด้วยรถม้ามาให้ไม่หยุดหย่อน

โดยเขียนไว้ว่า 'ให้พระชายาลองชิม'

มู่อันไม่รู้ว่าควรทำเช่นไร แต่ก็ยังให้เกียรติชิมสินค้ำเหล่านั้นจนหมด

นางใช้เวลาศึกษาอยู่สองวัน พื้นที่ในระบบยังคงไม่มีการเคลื่อนไหวอะไร เหมือนการหลับใหลอันยาวนาน ทุกครั้งที่จิตของมูอันอยากเข้าไปสำรวจมากกว่านี้ก็จะถูกพลังบางอย่างสะท้อนกระเด็นออกมาตลอด

จุดนี้ทำให้นางเบาใจขึ้นมาได้นิดหน่อย เพราะอย่างน้อยก็สามารถยืนยันได้ว่าระบบยังคงอยู่ ไม่ได้แตกสลายไปโดยสิ้นเชิง

มูอันตัดสินใจไปที่สำนักเทียนจีอีกครั้ง

ช่วงบ่าย มูอันนั่งอยู่ที่ร้านตัดเสื้อเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง ประตูโรงน้ำชาตรงข้ามก็ยังคงปิดอยู่อย่างนั้น

“ปิดมาที่วันแล้ว”

ตู้เหยาเข้ามาพร้อมกล่าวว่า “เรียนคุณหนู ปิตมาสามวันแล้วขอรับ วันนี้เป็นวันที่สี่แล้ว ข้าทำงานอยู่ที่ร้านตัดเสื้อมาหลายปี ไม่เคยเห็นโรงน้ำชาตรงข้ามหยุดกิจการมาก่อน คาดว่าทางบ้านของเจ้าแคงมีปัญหาอะไรระมัง”

จะเกิดปัญหาอะไรขึ้นได้

มูอันตี๋มซาไปหนึ่งจอกอย่างลวกๆ วางใจไม่ลงจึงกล่าว
กับชิงเจียนว่า “ไปจวนตระกูลเส้น”

“คุณหนูจะไปจวนตระกูลเส้นนั้นนะหรือเจ้าคะ” ปาเจียว
ถามด้วยความสงสัย

“ไปหาเส้นสิ่งไป”

ครอบครัว

จวนอ๋องแห่งนี้มีสตรีบ้าคลั่งอยู่ผู้หนึ่ง เล่ม 3

摄政王府小狂妃

Camellia

โน้ตเครื่องปริ้นท์ทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422- ต่อ 99994964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《摄政王府小狂妃》

Author © 玖某 (Jiu Mou)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司

BEIJING HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7790-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัททอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)